

Arrest

nr. 301 510 van 14 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat AUNDU BOLABIKA
August Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 februari 2024 tot teruggrijping (bijlage 11) en van de beslissing van dezelfde datum tot intrekking van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat AUNDU BOLABIKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster biedt zich op 3 februari 2024 aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem komende met een vlucht vanuit Ethiopië met als bestemming Brussel. Zij is onder meer in het bezit van een Schengenvisum type C, geldig van 10 juni 2023 tot 10 juni 2024.

1.2. Diezelfde dag neemt de verwerende partij een beslissing tot teruggrijping en een beslissing tot intrekking van het visum. De teruggrijpingsbeslissing is gemotiveerd als volgt

“TERUGDRIJVING

Op 03/02/24 om 10.30 uur, aan de grensdoorlaatpost BruNat werd door ondergetekende [...] mevrouw [...] die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem.Rep.),

houder van het document paspoort Congo nummer [...] afgegeven op 25/05/2022

Houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door België

Geldig van 10/06/2023 tot 10/06/2024

Voor een duur van 90 dagen, met het oog op toerisme

Afkomstig uit Ethiopië met vlucht [...], op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: betrokkene reist met een Congolees paspoort en een Belgisch C visum, afgeleverd op grond van een toeristisch reismotief. Betrokkene blijkt echter niet in het bezit te zijn van enige toeristische informatie en verklaart, naast het Atomium, de (Franse) Eiffeltoren te willen bezoeken. Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie geldig van 3 februari 2024 tot en met 30 april 2024. Betrokkene beweert dat dit verblijf reeds betaald werd, wat bij controle door de politie niet het geval blijkt te zijn. Betrokkene is niet in het bezit van een retourticket.

Betrokkene verklaart familie te hebben in België. Art 8 EVRM heeft betrekking op het recht op privé- en familielevens van betrokkene, maar hieruit geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van de vreemdeling niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art 8. EVRM (zie ook arrest Europees hof van de rechten van de mensen, 19 februari 1996 inzake Gül/ Zwitserland, rrv nr2682, 16 oktober 2007).

[...]

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene dient over 95 EUR per dag van het voorgenomen verblijf te kunnen beschikken, maar is niet in het bezit van enige financiële middelen. Zij bezit noch cash, noch kredietkaarten. Ze kan ook geen terugkeerticket voorleggen.

Betrokkene verklaart familie te hebben in België. Art 8 EVRM heeft betrekking op het recht op privé- en familielevens van betrokkene, maar hieruit geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van de vreemdeling niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art 8. EVRM (zie ook arrest Europees hof van de rechten van de mensen, 19 februari 1996 inzake Gül/ Zwitserland, rrv nr2682, 16 oktober 2007).”

2. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/82, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”. (ibid. p 7)”.

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van "het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek" worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre er mee een verwijderings- of terughoudingsmaatregel wordt aangevochten.

Specifiek met betrekking tot de intrekking van een visum door de met de grenscontrole belaste overheden, bepaalt artikel 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet:

“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

De beslissing tot intrekking van het visum, hoewel formeel bevat in een ander document, is dus gesteund op de beslissing tot terughouding, die er de rechtsgrond van vormt. De tweede bestreden beslissing is een accessorium van de eerste bestreden beslissing, zonder dewelke deze niet kan bestaan. Dit betekent dat, wanneer de beslissing tot terughouding wordt geschorst, de intrekking van het visum evenmin rechtsgevolgen kan hebben. De intrekking van het visum is slechts uitvoerbaar in de mate de beslissing tot terughouding kan uitgevoerd worden. Er is in het kader van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook geen noodzaak om uitspraak te doen over de tweede bestreden beslissing, houdende intrekking van het visum.

3. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de tweede voorwaarde: het ernstig middel

3.1.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids-, proportionaliteits- en het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoekster verwijt de verwerende partij ook een manifeste appreciatiefout en haalt in de uiteenzetting van het middel ook de schending aan van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet.

3.1.2. Beoordeling

In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet is haar uiteenzetting niet dienstig. Immers, deze bepaling heeft betrekking op de beslissing tot vasthouding, die niet het voorwerp uitmaakt van de onderhavige vordering en daar ook niet het voorwerp van kan uitmaken, nu de Raad ter zake geen bevoegdheid heeft (cf. artikel 74 van de Vreemdelingenwet)

De bestreden terugdrijvingsbeslissing steunt op artikel 3 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat de verwerende partij toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren en desgevallend de binnenkomst te weigeren en de betrokken vreemdeling terug te drijven.

In casu wordt toepassing gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° [...];

2° [...];

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

[....]”

In concreto wordt vastgesteld

- Dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (artikel 3, eerste lid, 3°), omdat (i) verzoekster reist met een Belgische C-visum dat werd afgeleverd op grond van een toeristisch reismotief, (ii) verzoekster niet in het bezit is van enige toeristische informatie en verklaart, naast het Atomium, ook de Eiffeltoren te willen bezoeken, (iii) zij in het bezit is van een hotelreservatie geldig van 3 februari 2024 tot en met 30 april 2024, met betrekking tot dewelke zij verklaarde dat dit verblijf reeds werd betaald, wat bij controle niet het geval blijkt te zijn en (iv) zij niet in het bezit is van een retourticket.
- Dat verzoekster niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (artikel 3, eerste lid, 4°) omdat (i) verzoekster noch cash, noch kredietkaarten in haar bezit heeft en (ii) zij geen terugkeerticket kan voorleggen.

Verzoekster leest de bestreden beslissing dus verkeerd waar zij ervan uitgaat dat haar zou worden verweten dat haar paspoort vervalst is.

De Raad wijst erop dat elk van de hierboven genoemde rechtsgronden op zich kan volstaan om de toegang tot het grondgebied te weigeren.

Verzoekster stelt dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat het niet de eerste keer is dat zij de Schengenzone inreist en dat zij daarna ook is teruggekeerd naar haar land van herkomst. Zij wijst erop dat haar kredietkaart niet in haar handtas zat maar in haar handbagage, en dat op die kaart een reserve van 30 000 euro staat, hetgeen uiteraard volstaat voor een verblijf van een maand, waarna zij zal terugkeren naar haar land van herkomst. Zij stelt verder dat zij haar retourticket onderweg, tijdens de transit is verloren en dat zij dat pas heeft beseft op het moment van de grenscontrole in Zaventem. Zij heeft op dat moment de grenspolitie verzocht om bijstand om de vliegtuigmaatschappij te bereiken die haar vast en zeker in hun systeem zouden terugvinden, maar in plaats daarvan werd zij geconfronteerd met de bestreden beslissingen.

De Raad wijst erop dat het niet is omdat verzoekster reeds eerder met een Schengenvisum heeft gereisd en daarna is teruggekeerd naar haar land van herkomst, dit haar vrijstelt om voldoende bestaansmiddelen te hebben voor de duur en de vorm van haar verblijf.

Uit het grensverslag dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt het volgende:

Mevrouw reist alleen, zij was in het verleden reeds verschillende malen in ons land. Vandaag reist zij wegens toeristische doeleinden met als eindbestemming België. Zij blijkt niet in het bezit van enige toeristische informatie/documentatie. Zij verklaart de Eiffeltoren!!! en het atomium te willen bezoeken. Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie, geldig van 03/02/24 tem 30/04/24. Zij verklaart opsteller dat deze volledig betaald werd. Hierop nemen onze diensten telefonisch contact op met het bewuste hotel. Een medewerker verklaart dat het verblijf NIET betaald werd. Voor hen was de grote van de geldsom verdacht en de betalingstransactie werd bovendien uitgevoerd door een ongeldige kredietkaart. Het hotel bevindt zich bovendien in Charleroi terwijl mevrouw vooral Brussel wilt bezoeken. Mevrouw blijkt niet in het bezit van een retourticket. Zij verklaart familie te hebben in Anderlecht. Zij reist met twee stuks ingecheckte bagage. Betrokkene blijkt niet in het bezit van enige financiële middelen. Cash noch kredietkaarten.”

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster thans beweert dat zij wel degelijk een kredietkaart bij zich had waarop een reserve van 30 000 euro stond, maar dit op geen enkele manier aantoonde. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft haar betoog dat zij wel degelijk een retourticket had maar dit onderweg zou hebben verloren. Verzoekster verwijt de verwerende partij dan wel dat zij geen bijstand zou hebben verleend om hierover meer informatie te bekomen, maar op het moment van het sluiten der debatten, 11 dagen nadat de bestreden terugdrijvingsbeslissing werd genomen, is zij er nog steeds niet in geslaagd om aan te tonen dat zij een retourticket had geboekt, niettegenstaande het gegeven dat zij bijstand heeft van een advocaat.

Gelet op het voorgaande toont verzoekster prima facie niet aan dat de verwerende partij niet op deugdelijke wijze zou hebben vastgesteld dat verzoekster niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland, zodat zij wel degelijk toepassing kon maken van artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om haar de toegang te weigeren. Evenmin lijkt aannemelijk te zijn gemaakt dat ter zake niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

Nu blijkt dat het motief dat is gestoeld op artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet onverminderd overeind blijft, en het dus op zich de bestreden beslissing kan schragen, zijn de middelonderdelen betreffende het motief inzake het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf gericht tegen een overtollig motief en kunnen ze niet leiden tot de schorsing en uiteindelijk vernietiging van de bestreden terugdrijvingsbeslissing.

3.2. Er werd geen ernstig middel aangevoerd dat kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Derhalve is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS